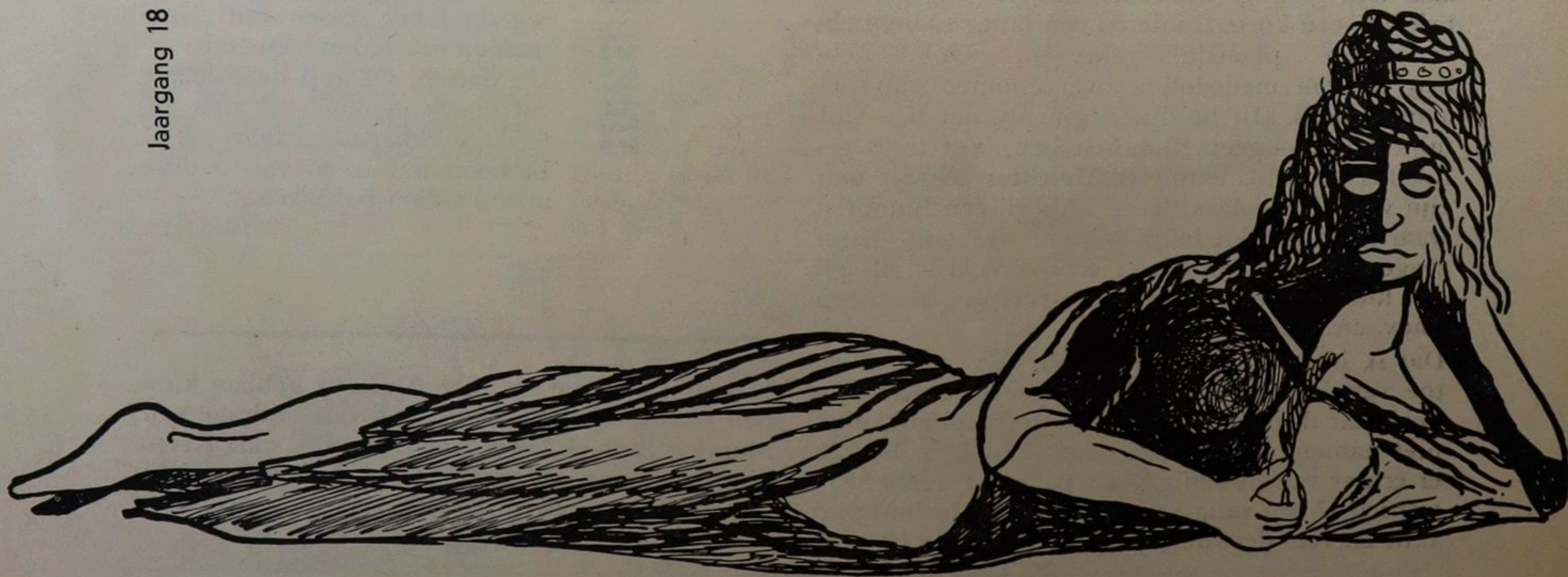

eigen

koker

februari 1966

Jaargang 18 aflevering 2

Aan de lezer

In deze E.K. reiken docent en leerling, H.B.S.-er, Emenesser en Gymnasiast, onderbouw en bovenbouw elkaar de hand ter bevestiging van het zolang verbeide verbond. Alle onze school bevolkende groeperingen droegen de stenen aan, waarmee deze tempel is gebouwd. Niet langer is het gymnasium de alleen zaligmakende en tevens zo van harte vervloekte afdeling. Het blijft vanzelfsprekend waar, dat de hoeksteen van deze tempel in ere gehouden dient te worden. Maar van de gymnasiast wordt het offer gevraagd op voet van gelijkheid, dit is barrevoets, het gesprek met de M.M.S. en de H.B.S. voort te zetten. De liefde eist dit en schenkt er ook de kracht toe. Immers, de liefde is belangrijker dan de geestsgaven, zij is niet pronkzuchtig, niet verwaand; alles hoopt en alles duldt zij. Moge ieder, dit woord indachtig, nimmermeer de poort, die leidt tot dit heiligdom (copybus), mijden uit vreze.

Laat ze verd... hun moerstaal spreken!" Deze blasfemische taal bezigde een onzer leraren, zodra hij de vorige E.K. gelezen had. Deze en dergelijke constructieve kritiek vormende woorden hebben wij met grote vreugde vernomen. Wij hebben er dan ook naar gestreefd zoveel mogelijk onze moedertaal te leren kennen en deze in onze pennevruchten te bezigen. Het gelukkige resultaat is geworden een geweldige verscheidenheid. (Iedere moeder spreekt immers anders!)

Wij hopen, dat deze E.K. voor alle lezers aantrekkelijk is. Ook de onderbouw kan wellicht iets naar zijn gading vinden. Enkele ingezonden brieven, een korte fraaie en een lange saaie, hebben een plaatsje gekregen. Ook hebben we een mededeling overgenomen van het aanplakbord. Dit bewijst nogmaals, dat ik — tot mijn geluk — geen humorist ben. Tot mijn geluk als ik denk aan wat Melchior schreef aan zijn vriend Nicolaas Beets: „Als gij een humorist waart, zou me dat lelijk spijten; ik zou haast zeggen, schoon mijn hart erbij breekt — als gij een humorist zijt, leg drie stuivers uit, koop een touw, en....."

Dat ik in het voorafgaande „ik" en „wij" af en toe verwisselde, is te wijten aan de omstandigheid, dat ik nu eens wel, dan weer uitdrukkelijk niet namens de redactie gesproken heb. Ik ben er echter van overtuigd, dat ik mag zeggen: WIJ wensen U een zalig verpozen met de lectuur van E.K. en veel devotie bij het vieren van carnaval.

PETER BUUR.

HOOFDREDACTIE:

Peter Buur Vla

REDACTIE B.B.:

Margo Kaldenbach 5 M.M.S.
Jeroen Arnolds IV
Henk Spijker Vla
Ko Burger Vla

REDACTIE O.B.:

Eef v. d. Werf (cartoons)
Bernard Kleikamp
Peter Zomerdijk
Lieke Jamin
Carolien Stadhouders
Jaap Schaper

ADVISEUR:

Drs C. Salman

MEDEWERKERS:

Machteld Schneiders
Agnes Vendel

PAX CHRISTI

Wij herinneren u er aan, dat U ook nu nog uw deelnemerskaart voor de voettocht naar Den Bosch kunt wegzenden. „Uit! Goed voor U." (Bah!)

TOONEEL DOOR DE EEUWEN

Vanaf de oorsprong van het toneel in de kerk en het absurde toneel van nu zijn vele eeuwen toneelhistorie voorbijgeleden. Welke evolutie heeft het toneel in die eeuwen doorgemaakt?

Voor de beantwoording van deze vraag hebben wij, dank zij de medewerking van de heer Ridderikhoff, de actrice Nel Kars bereid gevonden.

Zij zal niet alleen een lezing houden over deze materie, maar ook zal zij haar lezing illustreren door het spelen van fragmenten uit de toneelhistorie.

De datum, waarop deze lezing zal plaats hebben, zal zijn: zaterdagmiddag 19 februari a.s.

Ik hoop dat velen van u deze lezing zullen bezoeken.

Redactie

Het spijt ons, dat we niet alle copy hebben kunnen plaatsen. Zo ontvingen wij een bijdrage van Maryloe Stok, E. Peerdeman en Dik v.d. Reep, die niet is opgenomen vanwege de censuur. Wij hopen echter, dat zij de volgende keer weer van zich zullen laten horen.

Redactie O.B.

EET SMAKELIJK

Kleine hapjes schoolgebeuren, op tafel gezet door Jeroen Arnolds

Als eerste een hapje **Camera Musica**: Gerard Visser heeft in november een lezing over mythen en sagen gehouden. Was het lezen van Gerard niet sterker dan de opkomst, ongeveer 20 man, de lezing zelf en de muziek die hij liet horen vergoedde alles. Opmerkelijk bij deze en andere manifestaties van C.M. is de teamgeest die ze uitstraalt. Een sprekend voorbeeld hiervan gaf de voorzitter, die Gerard voor zijn extra inspanningen een platenbon gaf. Jammer dat het vorige bestuur daar nooit opgekomen is.

De **pepernoten en schuimpjes** van 4 december zijn al lang op; toch mag ik de oude baas niet onvermeld laten. Maryloe Stok, die persoonlijk met de Sint heeft gesproken, geeft een verslag van zijn bezoek:

Op 4 december kwamen, gewoontegetrouw geheel onverwachts, twee kisten uit Spanje aan. Het is wel vreemd, dat deze twee kisten de grens mochten passeren, want de inhoud (Sinterklaas en zijn Piet) was nogal wonderlijk. Door de drukte van die dagen bleken hun onderlijven verwisseld te zijn. Zoals tegenwoordig op de t.v. wordt gedaan, werd een operatie verricht, die gelukkig wel achter een scherm plaats vond. Daarna waren alle onderdelen weer op hun plaats en nam het feest een aanvang. Aanvankelijk leek St. Nikolaas wat van de operatie geleden te hebben, maar toen Klazina op de planken verscheen werd de Sint meteen 100 jaar jonger. Zonder onderscheids des persoons werden enkele bengels en bengelinnen zowel leraren als leerlingen, berispt, vermaand en gestraft. Met behulp van een

grote technische uitvinding werd ter plaatse een veroordeelde tot een pepernoot verwerkt. De bekende feestliederen werden o.l.v. een enthousiaste dirigent in dode en half-dode talen gezongen. De Pieten waren bijzondere knechten, die hun naam als duivelskunstenaar zingend en schreeuwend eer aan deden. Het was een echt heerlijk feest. De volgende dag was alles weer gewoon. Behalve wat zwartomrande ogen hier en daar. Gelukkig bleek de pepernotenmolen ook terug-uit te kunnen draaien, want de pepernoot stond weer in levende lijve voor de klas. Allemaal erg gezellig en opvoedend.

Vele moeders zullen wel teleurgesteld zijn omdat zoonlief dit jaar niet van die lekkere en goedkope **erwtensoeep** van het St. Werenfried heeft gegeten, omdat die bedorven was. Mede hierdoor is het hele interscholaire volleybaltoernooi een beetje in de soep gelopen. Van sfeer was niet bar veel te merken en het gebruikelijke oh zo gesellig samensijn bleef ook achterwege. Jammer hoor.

Een echte **koude hap** was het feit dat de kerststaf niet doorging. Wel gaf dit wat warmte aan de schoolsfeer, maar het bleef zielig, dat Mutua Fides, met haar adviseurs, geen kerststaf kon organiseren.

Ongetwijfeld zal men op 25 december **kalkoen en plumpudding** hebben gegeten; en verdiend. Het Engels van Dickens is toch wel veel mooier dan ons geploeter met David Copperfield doet vermoeden.

Even tussendoor wat **lichte kost**. Heel anders namelijk is het Engels van John o'Mill, een

Nederlands kolderschrijver, die zich bedient van „Dutch en Double Dutch". Van hem hier een hapje **puure piffel** uit zijn zo genoemde nieuwste bundel.

I

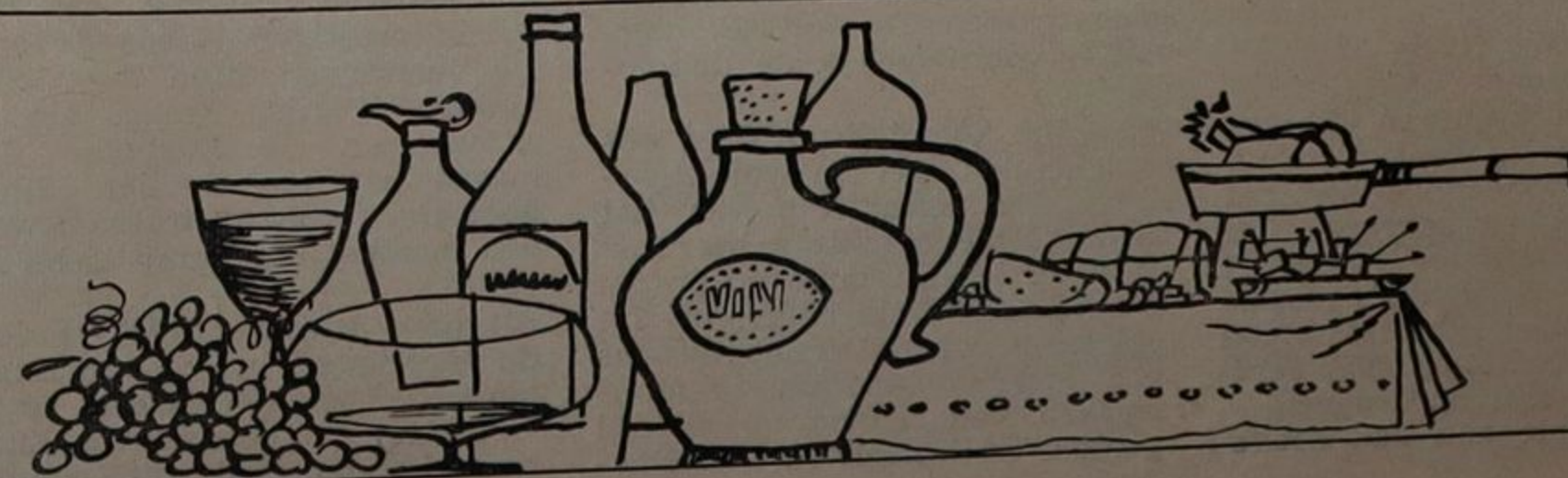
My cook, she is a grand ol'gal and thinks me quite a guy, that's why between the two of us it's always cook and I.

II

Vergiet een traan om Beatrijs, gelokt door pooiers naar Parijs. Een eerloos leven leidt

zij thans, maar 't is uitstekend voor haar Frans.

Ook de **laatste hap** komt van C.M. Het is een enorme schotel muziekwedstrijd, maar let wel op dat u alleen de goede stukjes eruit vist, want er zit veel vulling bij. Onmogelijk alle mensen op te noemen die aan deze traditie meededen, want het waren er voor mij te veel. Veel te veel was het ook voor de jury, die onmogelijk zo'n lange tijd haar krachten kan inspannen. Misschien is het raadzaam het systeem van voorselectie weer op te nemen, vooral nu er weer een genre is bijgekomen. Afgezien hiervan, geloof ik dat het goed is, eens een jongere jury samen te stellen. Wist u trouwens dat er bij deze wedstrijd meer deelnemers dan belangstellenden waren? Het leek wel of de meeste leerlingen en docenten aan het trainen waren voor de schoolwedstrijden op 21 januari. Maar goed, tenslotte, dat het niet doorgegaan is, want wat hadden die 60 mensen die 's middags wel zijn geweest moeten beginnen tegen al die goedgetrainde schaatsliefhebbers.

Europese Integratie

Van 3 tot en met 5 januari heeft er in het „Evert Kupersoord” in Amersfoort, een conferentie voor schoolblad-redacteurs plaatsgehad. Deze conferentie, georganiseerd door de Europese Beweging had tot doel, een bijdrage te leveren tot verbreding en verbreiding van de Europese gedachte. Daar het mij gebleken is, dat voor de toekomstige intellectuelen enige kennis van de Euro-

pese integratie zeer noodzakelijk is, heb ik gemeend om, aan de hand van de inleidingen die op de conferentie gehouden zijn door verschillende vooraanstaande personen, u in de loop van dit jaar enige artikelen aan te bieden over deze Europese integratie. Omdat geboorte immer aan het begin staat van een evolutie, zal mijn eerste artikel als titel dragen:

ONTSTAAN EN ONTWIKKELING VAN DE EUROPESE INTEGRATIE

Het idee van een verenigd Europa is bepaald niet van de laatste jaren. Reeds in de middeleeuwen werden er plannen opgesteld om tot een nauwere band te komen tussen de Europese volken.

De Europese gedachte is dus geen revolutionaire nieuwigheid van deze eeuw maar een voortzetting en voltooiing van de gedachten, die leefden onder onze voorouders.

De oudste plannen voor een verenigd Europa dateren uit de eerste jaren van de veertiende eeuw.

Deze plannen kwamen voort uit de toenmalige situatie. Europa moest hecht en sterk zijn om de Turken op te vangen en terug te stoten.

Echter, buiten de universele band die volken tegen een gemeenschappelijke vijand verbindt, kwam men niet verder dan plannen om tot een samenwerking te komen. Want omstreeks 1300 doet zich een zeer duidelijk breukpunt voor. Het Frankrijk van Philips IV trost seert als eerste natie het Duitse rijk en de Paus. Van dit moment treedt een voortschrijdende desintegratie op. Als reactie op dit verschijnsel ontstaat er duidelijk een heimwee naar de verloren eenheid. De eerste vertolker van dit eenheidstreven is Dante Alighieri (1265-1321). In zijn „De Monarchia” schrijft Dante, dat de bron van alle gezag de Paus is, want niemand kan heersen zonder van hem het gezag te hebben gekregen. De keizer is autonoom op wereldlijk gebied. Zoals de paus de zielen leidt naar het licht, waakt de keizer over het tijdelijk aardse heil van zijn onderdanen. Volgens Dante zou dan souve-

reiniteit van afzonderlijke staten tot een chaos leiden. De „De Monarchia” kan men beschouwen als een eerste pleidooi voor een federatie van volken onder Europees patronaat. Een tegenhanger van Dante was zijn Franse tijdgenoot, de jurist, Pierre Du Bois. Hij schreef dat het tot stand brengen van een duurzame vrede tussen de Christelijke naties een noodzakelijke voorwaarde was voor het succes van de Kruistochten. Hij beoogde hierbij niet het plan van Dante, maar slechts een vreedzame coëxistentie tussen de bestaande soevereine staten.

Vele werken zijn daarna geschreven. De meeste hadden lang niet het effect, dat zij beoogden. Toch bleef door deze werken het idee leven om tot een eenheid in Europa te komen. Een begin aan de uitwerking van dit idee wordt pas in de twintigste eeuw gemaakt. Daarom lijkt het mij onnodig om verder nog werken te behandelen van vóór de twintigste eeuw. Zo doende zullen wij nu een grote stap maken nl. van Dante naar de twintigste eeuw.

De twintigste eeuw is rijp voor integratie. Als wij om ons heen zien, zien wij overal ditzelfde verschijnsel: nl. dat landen gaan samenwerken. De oorzaak hiervan is voornamelijk de dekolonisatie.

Want het kolonialisme deed ons bezighouden met de wereldpolitiek. De afschaffing van het kolonialisme maakte echter het voor de landen onmogelijk om wereldpolitiek te bedrijven. De oplossing van dit vraagstuk was een integratie, een nauw samenwerken van landen op allerlei gebied. Zo verscheen een Pan-

africanisme, een vrijhandelszone in Midden- en Zuid-Amerika en een Europese samenwerking op economisch gebied.

Een officiële stap tot deze samenwerking werd in Europa gedaan door de Franse minister-president Aristide Briand. Hij betoogde voor een soort Europese V.S. Op 1 mei 1930 wordt het „Memorandum over de instelling van een federale unie” bij de volkenbond ingediend. Dit memorandum wijst erop, dat de versnippering van krachten in Europa een ernstig beletsel vormt voor het vergroten van de economische markt en voor een rationele industriële produktie.

Het document bepleit het verlagen van de tariefmuren binnen de Europese gemeenschap het oprichten van een Europese investeringsbank voor hulp aan achtergebleven gebieden in Europa, er wordt gewezen op het belang van een gemeenschappelijk Europees vervoerbeleid, samenwerking op wetenschappelijk gebied, het op elkaar afstemmen van de sociale wetten in de verschillende Europese landen en het intensiveren van de contacten tussen parlementaire groeperingen.

De reactie van de verschillende landen was niet bemoedigend, alle regeringen stelden wijzigingen voor, waarvan de meeste zover gingen dat een Europese samenwerking praktisch onmogelijk zou worden.

Engeland refereerde aan zijn verplichtingen tegenover het gemeenebest, Zwitserland had vanwege zijn neutraliteit bezwaar tegen de politieke consequenties. Een Franse studiecommissie behaalde geen resultaten en in de tijd waarin Adolf Hitler aan de macht kwam, leed de laatste redelijke poging om Europa tot een eenheid te brengen en zodoende het oorlogsgevaar af te wenden schipbreuk.

Tijdens de oorlog laaide de Europese gedachte weer op, de gedachte om tezamen te strijden voor de Europese vrijheid. In 1945 stelt men voor een volledige Europese eenheid o.l.v. Engeland. Deze leiding werd Engeland gegeven vanwege zijn stabiele regering en zijn enorm prestige, tijdens de oorlog verworven. Men zag de as Londen, Parijs, Praag, als de as waarom de Europese Gemeenschap zou draaien. Hierdoor zou Praag onttrokken worden aan het communistische regime.

Dit plan is echter mislukt door de negatieve houding van Engeland. In mei 1948 wordt er in Den Haag een congres van Europa gehouden. Uit dit congres

wordt de „Europese Beweging” geboren, door het toedoen waarvan een jaar later de „Raad van Europa” wordt opgericht. Deze raad had niet het effect dat hij zou moeten hebben om tot een hechte Europese samenwerking te komen op alle gebied. Slechts in 't oplossen van niet-politieke, maar toch belangrijke problemen (zoals luchtverontreiniging) was er sprake van een hechtere eenheid.

In 1950 werden de eerste grote stappen genomen tot de ware grote eenheid. Dank zij Robert Schuman en Jean Monnet kreeg de E.G.K.S. - de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal - gestalte. Vervolgens werd in 1957 het E.E.G.-verdrag gesloten en was men bezig met het onderzoek naar de mogelijkheden van een gemeenschap voor atoomenergie.

Zo hebben wij nu onze tijd bereikt, een tijd waarin na een lange ontwikkeling het gigantische project van een Europa, dat één is, vorm begint te krijgen. De grote moeilijkheid bij dit project is het feit dat men niet van Europa wil maken een ondeelbare eenheid, maar een verbinding van nationale staten tot een eenheid. Want een Fransman of een Italiaan kan geen Duitser of Nederlander worden, maar zij kunnen wel met elkaar samenwerken op economisch, wetenschappelijk en juridisch gebied.

Tenslotte wil ik u, die dit artikel heeft doorgelezen de vraag voorleggen: Wat denkt u van een verenigd Europa, bent u er voor of er tegen? Ik zou het zeer op prijs stellen, indien u antwoorden, reacties of vragen omtrent dit artikel, met vermelding van naam en klas, in de copybus van E. K. deponeerde.

HENK SPIJKER V.

DE TONEELVOORSTELLING

zeer kort verhaal

Het weer was wat opgeknapt. Het was niet meer zo warm als de vorige dagen, maar toch brandden de kachels nog op hun hoogste stand.

„Zullen we vanavond naar de schouwburg gaan, schat? vroeg de vrouw, die aan een knutseltafeltje zat te knutselen, aan haar man, die op de sofa een modeblad stond te eten.

„Ik heb vandaag veel uitgegeven, dus we kunnen het financieel gezien best doen, sprak de vrouw weer, terwijl zij met een bijl van de radio kleine stukjes maakte.

„Ik heb wel zin, sprak de man huilend.

„Waarom huil je? vroeg de vrouw.

„Ik eet hier net een interessant artikeltje over de nieuwe mode. De pantalons worden weer korter.

„Is dat een reden om te huilen?

„Nee, maar wel de gedachte dat onze buurvrouw er aanstoot aan zou kunnen nemen, als ik met een dergelijke pantalon zou gaan lopen.

Ze begonnen toen allebei te huilen, want ze wisten wel dat de buurvrouw geen belangstelling had voor mannen en derhalve met een vrouw getrouwd was.

„We gaan dus naar de schouwburg? vroeg de vrouw toen ze uitgehuild was.

„Okee, sprak de man en ging meteen naar boven om zich in de kelder op te maken.

Bij de schouwburg aangeko-

men, kregen zij van de man achter het loket hun entreegeld, nadat zij hun kaartjes hadden ingeleverd.

Bij de ingang kochten zij ook een programma, waarop hun rol stond. Het was geen moeilijke rol, zij moesten slechts de hele avond -ha- roepen. Net toen zij gezeten waren, ging het gordijn open en namen de acteurs hun plaatsen op het toneel in. Het publiek begon te spelen. Vooraan in de zaal werd een man tijdens het spel zo ontroerd, dat hij hard lachend het toneel opstormde en alle acteurs een hand gaf. Nadat hij door een van de acteurs met wat arsenicum tot bedaren gebracht was, kon 't stuk voortgang vinden en zonder verdere onaangenaamheden werd het met een proloog beëindigd.

Het applaus was overweldigend. Het duurde een vol uur en de acteurs moesten veertig keer terugkomen. Toen het publiek eindelijk naar huis ging was het applaus afgelopen.

De man en de vrouw, die de gehele avond -ha- geroepen hadden, trachtten tijdens hun tocht naar huis hun rol te vergeten. Het bleek hun onmogelijk. Derhalve namen zij, thuis gekomen, beiden een blokje arsenicum om enigszins tot rust te komen. In elkaars armen vielen zij in slaap en werden wakker, toen het einde der tijden aangebroken was.

H. J. Spijker Va.

Waar blijft de emancipatie van de vrouw op sportgebied?

In E.K. jaargang 17, nummer 2 werden 2 brieven aan de redactie ingezonden van verontwaardigde dames, die vonden dat zij ten opzichte van de heren achtergesteld werden:

„Wij tellen tenslotte ook mee. ! Ook in de jaarvergadering van Mutua Fides in 1965 was er een dame die vond dat de M.M.S.'ers niet voldoende in het schoolleven betrokken werden. Nogmaals mogen wij de dames er op wijzen, dat zij hier ook niet erg veel voor doen, vooral op het

gebied van de sport en dat de kreten van hen dan ook geen enkele waarde bevatten.

Op het gebied van de sport vinden wij de toestand bedroevend. Om voorbeelden te noemen. voor basketball, badminton en tafeltennis bestaat er van de kant van de dames geen enkele belangstelling. Ook bij hockey zijn de jongens verreweg in de meerderheid. Alleen bij atletiek en volleybal is de belangstelling goed.

Voorname takken van sport,

waarvoor geen animo bestaat (basketball, badminton, tafeltennis), zijn echter heus geen typische mannensporten, en kunnen zeer zeker door de dames beoefend worden. Mag men hieruit de conclusie trekken dat de meeste dames gemakzuchtig en lui zijn, maar tevens strijdsters voor een zaak willen zijn, waarvoor zij echter niets willen doen?

Naar onze mening wel.

B. Kleikamp 2b
J. Schaper III

DE FLES IN ZEE

De brief, die in de fles aanspoelde op de kust van het Hoornse Hop werd gevonden door Ko Burger.

Si tu vales bene est, egoquidem valeo.

Waarde vinder, ik wil u deelgenoot maken van mijn geluk, en u meedelen wat ik heb beleefd. Ik bevind mij op een van Hollands schoonste eilanden, de eerste in de reeks, en u kunt u haast niet voorstellen wat al moois hier te aanschouwen is. U woont ongetwijfeld in West-Friesland? Welnu, het landschap hier doet in bevalligheid niet onder voor dat van uw streek, maar, en dat is een bekoring te meer, staande midden op het eiland ziet u overal aan de kim een randje duin, zeer onopvallend, maar met zijn nevelige deemstering een wonderlijk cachet gevend aan het geheel. Een heerlijk ontwerp!

Toen ik nu eens een wandeling maakte door de duinen, zoals ik dikwijls doe, bij zomerweer, of door 't speierende avondvuur van de ondergaande zon, zag ik in de verte een kleine gestalte. Het was een prachtige avond, en op de top van het duin, uit de richting waarvan de gestalte langzaam naderde, stak een kornoeljestruik zwart af tegen de rode avondgloed, als een hechte ijzerdraadconstructie, en de rode steenvruchten zater er nog aan bij wijze van decoratie. De gestalte bleek een oude man te zijn, die steunde op een stok, en toen hij vlak bij me was, bleef hij staan en zag mij aan. Ook ik hield mijn passen in, en keek met heilig ontzag naar de ontzaglijke heiligheid van zijn gerimpelde wijze gelaat.

„Goedenavond, jongeheer”, groette hij, en ik beantwoordde de groet bescheiden, ofschoon ik geenszins van plan was verder te lopen, omdat ik toen al zeker wist, dat hij mij wilde vertellen, hetgeen hij dan ook deed.

„Houdt gij van het landschap in de avondzon?”, zei hij, want hij was al heel oud, en waarachtig wel oud genoeg om gij te zeggen.

„Ja, zeker”, zei ik, „gaat u me een verhaal vertellen?” Dat vond ik wel kinderachtig van mezelf, maar ik had er geen spijt van.

„Een verhaal vertellen? Wel, graag hoor. Oude mensen vertellen tegenwoordig veel te weinig, en jonge mensen willen bijna niet meer luisteren,

maar ik zal u een verhaal vertellen. Ziet ge daarginds in de zee die wuivende halmen? Dat golvinge graanveld? Toen eens, een hele tijd geleden, vende graanvloed van een rijk man uit Amsterdam vanuit de vloot van een rijk man uit Amsterdam vanuit Scandinavië langs het eiland voer, beladen met graan, woedde er een hevige storm op zee, die was opgestoken juist nadat zij de terugtocht aanvaard hadden. De zee bulderde en ging er geweldig te keer, en ieder die op het land was prees zichzelf gelukkig, maar beklaagde ieder die zich op zee bevond. En de graanvloot kon niet meer tegen de geweldige golven op en verdween met man, muis en graan in de golven. Doordat ze nu een heel stuk uit de koers geslagen waren, vergingen ze op een ondiep gedeelte, zodat het graan wortel schoot en boven de golven uitkwam, en nu staat het daar nog ieder jaar te bloeien”.

Nu hield het mannetje even op, en ik stond aandachtig te luisteren, hoewel ik ook wel wist, dat wat hij voor wuivende graanhalmen hield, krui-vende golvenkoppen waren; maar het deerde mij niet.

Hij herbegon: „Er zijn uit de geschiedenis wel meer van dergelijke rampen bekend, maar één keer heeft men het met moedwil gedaan. Dat was een vrouwtje uit Staveren, die haar schippers erop uitgezonden had om het mooiste ter wereld te halen, want zij was schromelijk rijk, dat vrouwtje. En in plaats van dat zij glanzend wit elpen-been en diamanten mee terug brachten, zoals zij verwacht had, kwamen zij terug met een schip vol schitterend graan, want er was hongersnood in Staveren, en, zo dachten de schippers, het mooiste is toch wel voedsel voor de mensen; maar niets daarvan. Het vrouwtje werd kwaad, en liet de schepen in de haven tot zinken brengen. Wel, ge begrijpt het reeds, de haven groeide helemaal dicht, en kon niet meer gebruikt worden. Dat was een straf voor het vrouwtje.

Ja, jongeheer, de natuur kan zich dergelijke dingen wel veroorloven, maar mensenhanden doen zo gauw overmoedige dingen!” En bij deze wijze konklusie liep hij weer verder, en ik stak mijn hand op ten afscheid, en bedankte hem voor zijn wijze verhaal, en door de duinen, waar het intussen al tamelijk duister geworden was, keerde ik naar huis terug, en ik besloot een fles in de zee te gooien.

VERGISSING

(Met dank aan Paul Camion)

Die nacht heb ik je trouw beloofd,
weer eens; was het wel nodig?
Je hebt nog nooit berouw gedooft,
was het dan overbodig?
Je hoorde slechts een stil gebed;
mijn woorden waren tranen,
niet eens tevoren opgezet
in mooie rechte banen.
Van alles ben ik toen bevrijd;
we hebben niet gelogen.
De nacht was een van eerlijkheid
en mijn traannatte ogen.
Die nacht heb ik je trouw beloofd,
nog eens; 'k heb je zo nodig.
Je hebt nog nooit berouw gedooft.
Je maakt het overbodig.

GISSING

Love is not love,
love is friendship
and that's why I call you my friend.
You're my best friend
and I need your friendship;
not only now, but till the last end.

jeroen

GEDICHT 1966

Ik wist niet dat
Peter Buur zo'n achter
baks gefrustreerd jongetje
was dat hij zijn naam niet durft
zetten onder humorloze verzinsels

IES LOHMAN

HUMOR 1964

Je vois la lune dans tes yeux
J'en vois une, J'en vois une
Je vois la lune dans tes yeux
J'en vois une, J'en vois deux

IES

Mijn naam is Zonder Ling

Mijn naam is Zonder Ling;
toch is niet ling alleen mijn zonder-heid,
maar ook ben ik hier zonder ding.
Ik zie de mens alleen gebondenheid
en pozenloos in zonderlinge strijd,
geboren in gemene vunzigheid,
waaraan lavendel niets toedoet, want
zoete geur of edelheid
wordt klaaglijk overschreeuwd
door 't viezig zwart gehuil van
zijn eigen weeldigheid
en eeuwige schijnlevendheid;
die altyddurende herinnering
en hopende verwachtheid,
waar hij zich kinderlijk verblijdt,
in diepe duisternis zijn leed verschreit,
verlatene nooddruftigheid.
Voorwaar mijn naam is zonderling
ik zie, en zing en zing en zing.

K. B.

VERANDREN CANDT

Verandren candt:

T' en es niet meer wa'ck eertyts vandt
Ick sie 'et al verdaen,
Las! Las! dat end comt aen.
Wat moet ghedaen ende ghelaten
Om weer te gaen door d'ouwe straten
Daer een yder was ghestelt
Op wat altyts als 't schone gelt,
Daer 't tortelduysken in te nesten
En dies een sinn'lyck yder lang ten lesten
Geern syn vrye tyt verslyten placht
Tot blancke Venus macht in slaep hem braght?
Dat weercomt ghene grote gracy
Soo wreet verquanselt met 't glacy
Van de wulpsse lust, soo hart ghekraecht,
In blindheyd naeckt tot ydelheyt gemaecht.
Verdommt noch mael, welck sicker lyf,
Welck kranck ghedrochtigh wyf,
Brootdroncken, licht en neetlich vol beroeren
Moet men dan haer blair-beck snoeren?
Ick en vroedt 'et niet noch vradt,
maer ben 't vermetel matten zat.
Dat herte myn is gantschlyc leegh
En suffert menigh pynlyc panneveegh,
Maar in een snackent yvrigh haecken
En can ick daer gheen end aen maken.

Wat slapsack is't die dees versen wroght,
Wat slymbal die een vvtwegh socht?
Laet hy sich by syn leestien houwen
End' eerst eens om sich henen schouwen!
Dies, voor den dollen donder sal dees drol
Vervallen in eens andren rol.
Veelyts als men onghevraecht syn oordeel uyt,
Eet men daer nae der vissen bittren kuyt
- Of is't hom? - end' is't al gheluck
Te kryghen het soet vissen-middenstuck.
Gaet heen poët, verfrisch uw nau ghemoedt
In Paradiso! En van een dert'le quispel-voet
Sal ghy de schreden ylings volghen
Dan zyt ghy plots niet meer verbolghen,
Wijl gh'vvt een soete slaep ontwaecht
Gants ende al of half of minder naeckt:
„Dit leven is gants niet, om dat de sware sonden
Van blytschap en gheluck het maken naeckt en bloot.
Dit leven is gants niet, om dat van 's moeders schoot
De mens tot in het graf met smerten is ghebonden.”

Met dank aan velen,
PETER BUUR

VAN DE REGEN IN DE DRUP

Zonder trots bieden wij u het eerste nummer van deze jaargang „Eigen Koker” aan. De hierin opgenomen artikelen blijken geen gevoelens van tevredenheid of zelfingenomenheid. Zij spreken duidelijke taal, als 't woord taal hier tenminste op zijn plaats is. De lezer zal dra bemerken, dat het geenszins volmaakt hoeft te zijn, wat als copy voor E.K. kan worden aangeboden en wordt geaccepteerd. Dit nummer is volstrekt onleesbaar en dit is de enige charme ervan. De onleesbaarheid van deze aflevering in zijn geheel en van de artikelen afzonderlijk is op de eerste plaats te wijten aan de geringe capaciteiten van de schrijvers en op de tweede plaats aan de ongelukkige keuze van de onderwerpen, die alle nagevoelzaamheid zijn. Te weinig afwisseling is het noodzakelijk gevolg.

U begrijpt, dat het ten zeerste gewenst is een meer capabele redactie te vormen, wil men alle bezwaren, die de inhoud van dit nummer aankleven in de toekomst vermijden. U bent, met of zonder copy, van harte welkom op de eerstvolgende redactievergadering, die op het aanplakbord zal worden aangekondigd.

De enige leraar, die zich mag verheugen in het bestaan van zijn „fanclub” neemt, nadat hij vier jaar onze school met zijn aanwezigheid heeft geëerd, ijlings de benen. Het was ons al opgevallen, dat zijn haren met het voortschrijden der jaren meer en meer een verticale stand begonnen in te nemen, zodat de aankondiging van zijn vertrek ons nauwelijks meer verbaasde. (Wij hopen spoedig zijn voorbeeld te volgen). Waarschijnlijk zullen wij in de volgende E.K. een gesprek met de heer Elling publiceren. Wij wensen hem echter nu reeds van harte: „Vaarwel”.

Hoe onwaarschijnlijk het ook klinkt, ons blad heeft zijn eerste abonnee „buitengaats”. Een meneer in Groningen heeft, om welke redenen dan ook, belangstelling voor E.K. (Van harte welkom, meneer in Groningen; u kunt uw abonnement betalen, door een bedrag van f 3,00 te gireren ten name van Eigen Koker,

p.a. H. de Keyzerstraat 1 te Hoorn. Bij voorbaat dank). Wie volgt? Tenslotte wensen wij u namens onze collegae een zeer fijne vakantie, een zalig Kerstmis en 'n prettige verpozing met de lectuur van Eigen Koker.

PETER BUUR

Beste Peter, Op gevaar af dat je me op de een of andere wijze zult weerleggen, wil ik je toch een en ander zeggen n.a.v. jouw „Ten Geleide” in E.K. jaargang 18 no. 1. Met enig onbehagen heb ik dit stuk gelezen. In plaats van de schrijvers, van wie de meesten voor de eerste maal iets schreven voor E.K., aan te moedigen, werd het blad meteen al verwezen naar de hoge stapel onleesbare rotzooi.

Ik geef toe, dat de meeste stukken wat stijl betreft niet uitblonden en dat er in enige stukken plagiaat was gepleegd. Maar maakt dat het blad onleesbaar? Wordt een blad onleesbaar als er literaire beschouwingen in staan? Natuurlijk niet. Of was het jouw bedoeling om mensen op te wekken in E.K. te gaan schrijven door te zeggen dat de redactie voornamelijk bestaande uit eindexamenkandidaten, niet capabel genoeg is om een leesbaar stuk in elkaar te zetten? Noem je dit een stimulans?

Ik hoop het niet, want dan is E.K. al bij voorbaat tot ondergang gedoemd. Volgens mij was de oorzaak dat deze E.K. mislukt is het feit dat er geen redactie was, echter alleen losse medewerkers, die gevraagd werden iets te schrijven omdat er toch maar eens een E.K. moest uitkomen. Natuurlijk loop je dan de kans dat er stukken binnenkomen met identieke onderwerpen. Maar de reden van jouw ironie moet ergens anders gezocht worden.

Jij hebt genoeg van school, genoeg van het organiseren van activiteiten van het in stand houden van een schoolblad, dat toch niet gelezen wordt en waarvoor toch geen verdere belangstelling bestaat. Jij hebt groot gelijk. Maar vind je het dan nodig dat jouw grieven aan de

grote klok gehangen worden, dat de mensen, die nu aan het begin van hun schoolcarrière staan, met jouw melancholie besmet worden? Toen wij begonnen werd ons toch ook niet door de toenmalige „kopstukken” in het schoolleven gezegd om er maar niet aan te beginnen omdat het toch allemaal waardeloos is, en je totaal geen eer van je werk hebt, maar daarentegen van alle kanten wordt toegewerkt. Doe het dan zelf ook niet. Zet je neerslachtigheid opzij en spoor de beginners aan om het beter te doen dan wij. Echter als je dit niet kunt opbrengen, trek je hun geheel terug. Maar geef hen althans de kans, al is het maar te trachten, om iets te bereiken.

HENK SPIJKER 5 A

Henk,

Gaarne dien ik je van repliek n.a.v. je open brief aan mijn adres. Vooropgesteld moet worden, dat bepaalde opmerkingen in mijn Ten Geleide bepaald ironisch bedoeld en als zodanig, dacht ik, ook wel te herkennen zijn.

Als ik spreek over de „geringe capaciteiten van de schrijvers” zonder daar bij voor mezelf een uitzondering te maken, dan heeft deze opmerking duidelijke behoefte aan een korreltje zout. Als je op de juiste wijze met deze zoutkorreltjes weet om te gaan, zal het je niet ontgaan, dat ik de vorige E.K. niet naar de „hoge stapel onleesbare rotzooi” heb verwezen.

Ik noemde de volstrekte onleesbaarheid de enige charme van ons blad. Voel je hier niet een klein nuanceverschil?

„Wordt een blad onleesbaar als er literaire beschouwingen in staan?” vraag je. „Natuurlijk niet!” is je antwoord. „Akkoord!” zeg ik dan. Maar het gaat hier niet zomaar om een blad, doch om het schoolblad E.K. jaargang 18 No. 1. En daarom is dat „Natuurlijk niet” van jou helemaal zo natuurlijk niet. Verondersteld wordt immers, dat E.K. gelezen wordt door scholieren van tien tot twintig jaar met een I.Q., dat van laag oploopt tot iets minder laag. Daar komt nog

bij, dat het zeker aanvechtbaar is de artikelen in de vorige E.K. „literaire beschouwingen” te noemen.

Verder zie ik echt niet in waar om „losse medewerkers” per se een blad moeten doen mislukken en niet kunnen zorgen voor een aantal artikelen, die onderling van aard verschillen.

Te meer daar deze zg. „losse medewerkers” op dezelfde wijze te werk zijn gegaan als normaliter een redactie gedaan zou hebben. (Deze E.K. is op dezelfde basis van samenwerking tot stand gekomen als de vorige!) In de laatste alinea van je „Open Brief” beweer je, dat ik zou lijden aan melancholie en neerslachtigheid. Ik kan alleen zeggen: het besef van de verregaande betrekkelijkheid van alle schoolse activiteiten vrijwaart mijn gal van zwartheid.

Je weet, dat ik als een van de beste voorzitters in de geschiedenis van Mutua Fides — om niet al te bescheiden te zijn — mijn hele programma volkomen naar wens heb kunnen volvoeren. Wat dat betreft heb ik dus geen

had ik dan het woord „onleesbaar” moeten interpreteren als zijnde geen schoolblad. Ik wil hiermee dus zeggen dat jij het woord onleesbaar foutief hebt gebruikt, want het blad was te lezen, maar het was geen schoolblad in de ware zin des woords. In een bepaalde zin sprak jij over lezers van 10 (is aanvechtbaar) tot twintig jaar met een zekere I.Q. Door het woordje „immers” aan het begin van die zin suggereer je een verklaring en wel van het feit dat E.K. geen literair blad is, maar een schoolblad. Helaas moet ik uit deze zin concluderen dat jij de leerlingen van het St. Werenfridus lyceum niet capabel acht om literaire beschouwingen te lezen. Dit dan maar met een korreltje zout nemende, moet ik toch erkennen dat ik dit geen verklaring vind van het feit dat E.K. geen literair blad is. (Had het maar NIET met een korreltje zout genomen. Welke eerste klasser kan een literaire beschouwing lezen en begrijpen?) P.B.

Jij ziet dus niet in dat „losse

die bewuste leraar, wiens haren een verticale stand begonnen in te nemen, zo spoedig mogelijk volgen? Jij zou hierop kunnen antwoorden: „Omdat ik voor mijn eindexamen wil slagen! Akkoord! Maar een andere interpretatie is, wanneer wij hetgeen aan deze zin (nl. Wij hopen spoedig zijn voorbeeld te volgen) vooraf gaat bezien, dat ook „jouw haren een verticale stand beginnen in te nemen,” om nog maar eens deze beeldspraak te gebruiken.

Ja, ik weet dat jij een van de beste voorzitters bent geweest van Mutua Fides. Heb je dit misschien ook als 'n ironie bedoeld? (Kwink).

Wanneer je nu gaat beweren dat zonder jouw medewerking deze E.K. nooit tot stand zou zijn gekomen, vind ik dit 'n grove belediging aan het adres van de heer Salman (als je begrijpt wat ik bedoel).

Tot mijn spijt moet ik zeggen dat ik jouw opmerking: „U bent van harte welkom...” als een ironie geïnterpreteerd heb.

Ik hoop, Peter, dat ik mijn

Hoe een regenworm een olifant meent te voorzien

reden tot klagen. Als knutselaar in de redactie van E.K. en als voorzitter van de debatingclub poog ik nog steeds — tegen beter weten in — een bijdrage te leveren tot de buitenschoolse activiteiten. Zonder mijn inspiratie was noch de vorige noch deze E.K. ooit verschenen. (!!! let op!!! Dit alles in de oortjes geknoopt en iets verder gekoken dat de neus lang is — al is dit laatste in jouw geval enigszins moeilijk — kun je toch moeilijk volhouden, dat ik genoeg heb van het organiseren van... enzovoort.”

Ik kan uit mijn Ten Geleide echt niet lezen, dat ik mensen aanspoor om „er maar mee op te houden”, of is mijn opmerking „u bent met of zonder copy van harte welkom op de eerstvolgende redactievergadering” zulk een aansporing.

Etcetera, etcetera.

PETER BUUR

Beste Peter, Gaarne wil ik enige opmerkingen maken n.a.v. jouw repliek. Om te beginnen heb ik begrepen dat jij mijn aanval op de onleesbaarheid van het blad wilt weerleggen door te beweren dat dit zijn enige charme is. Echter ondanks die charme blijft het blad onleesbaar! Waarschijnlijk

medewerkers” niet kunnen zorgen voor een aantal artikelen die onderling van aard verschillen. Dat zie ik ook niet in. Maar verder lezende in de bewuste alinea, lees ik tot mijn grote verbazing, dat deze „losse medewerkers” op dezelfde wijze te werk zijn gegaan als een redactie normaliter zou doen.

Op de eerste plaats vormt een redactie een geheel, waarin de verschillende redactieleden een eigen taak hebben. Dit was waarlijk niet het geval in deze z.g.-redactie. Want wij worden allemaal gevraagd om maar iets te schrijven en toevallig bleken de binnenkomende stukken alle van dezelfde aard, die, en dit op de tweede plaats, dan maar in Godsnaam geplaatst moesten worden, omdat anders van E.K. niets terecht zou komen. Wanneer wij nu in aanmerking nemen, dat het óók een taak van een redactie is om in een blad afwisseling te brengen, lijkt het mij duidelijk dat deze „losse medewerkers” niet te werk zijn gegaan als een redactie. Want een echte redactie had een dergelijk blad nooit laten verschijnen, denkende aan de eer die het te verliezen heeft.

Volgens jou ben je niet melancholiek en heb je niets tegen de school. Maar waarom wil je dan

grieven tegenover jouw „Ten Geleide” nu duidelijk tot uitdrukking heb gebracht.

HENK SPIJKER V.A.

Henk, Er zijn mensen, die altijd het laatste woord willen hebben, ook al hebben ze niets meer te zeggen. Onuitstaanbare lieden! Ik ben — dit is de ironie van het lot — ook zo iemand. Het is niet mijn bedoeling nog veel aan deze polemiek toe te voegen, aangezien voor de intelligente lezer jouw ongelijk overduidelijk is en ik in geen enkel betoog, hoe helder ook, de minder begaafde van mijn gelijk kan overtuigen.

Ik volsta met een enkele opmerking. Ironie betekent bedekte spot, die het tegenovergestelde zegt van hetgeen bedoeld wordt. Mijn opmerking: „U bent van harte welkom...” als ironisch te interpreteren is, zoals b.v. blijkt uit 't feit, dat ik nu „eigenhandig” een onderbouw-redactie geïnstalleerd heb, onjuist.

Tenslotte: Als iemand „iets tegen zijn school heeft” en de wens te kennen geeft dit instituut zo spoedig mogelijk te verlaten, is hij dan een melancholicus? Als dit zo is, dan lopen er veel van die enge dingen rond.

PETER BUUR

TIP VAN BOOS

Geachte redactie,
Ik heb bijzonder veel waardering voor uw werk en ik veronderstel dan ook, dat u dit ingezonden stuk weet te waarderen en dat u geen tittel of jota zult vergeten af te drukken. Dat ik dit stuk met „ik” ben begonnen, mag u niet tegen de etiquette-borst stuiten, want zelfs in Frankrijk wordt dat niet als een bezwaar beschouwd en daar komt toch een groot brok van de cultuur vandaan, die u ons in EK probeert bij te brengen. Bovendien heb ik getracht uw oudtalig hart een opfrisser te geven door een paar Griekse termen te gebruiken. Van de in dit schooljaar verschenen EK's heb ik zeer veel genoten, want ze bleken nog betere kwaliteiten te hebben dan het vetvrije papier waarin de visboer zijn gebakken bokkums verpakt. Omdat ik dit toch wel jammer vind, geef ik u nu een tip, waardoor EK een bloeiend blad zal worden. Ik houd natuurlijk rekening met de culturele eisen, die u duidelijk heeft laten blijken in de weinige EK-pagina's van dit jaar.

DE TIP

Verspreid de culturele knipsels, die u met een kleine wijziging gebruikt om EK te vullen, onder de leerlingen.
De resultaten zullen groots zijn. Alleen maar culturele verslagen in EK. Uw klacht, dat u de enige is die in EK schrijft zal tot het verleden behoren, want nu zullen ook de leerlingen gecopieerde culturele stukjes inleveren. Door dit kopiëren zal het culturele peil van de leerlingen stijgen (wat een voordeel bij de culturele uitwisselingen). U is dan gerechtigd alle niet-culturele verslagen te weigeren, voor zoverre u dit tenminste nog niet deed. Natuurlijk mag u in de culturele copy, die dan zal worden ingezonden, gangbare Nederlandse woorden vervangen door klassieke termen. Hierdoor zal EK nog cultureler lijken en voor veel leerlingen nog minder duidelijk.
EK zal dikker worden dan 4 pagina's. EK zal door zijn hoog cultureel peil grote bekendheid krijgen en alle cultuurminnaars buiten school zullen u smeken om presentexemplaren.
Mocht u niet tevreden zijn met de culturele copy van de leerlingen, dan zult u hen moeten verzoeken alle kranten en tijdschriften, die zij in handen krijgen, bij u in te leveren dan kunt u zelf de culturele stukken er uit halen en in EK plakken.
Voor iemand met uw culturele capaciteiten is het natuurlijk heel eenvoudig om dit stuk af te kraken en belachelijk te maken. Maar hoogstwaarschijnlijk zal uw commentaar dan een van uw eerste stukken zijn die geen culturele inhoud heeft.
Ik wens u in ieder geval veel succes, en beloof u uw culturele plaksels met evenveel of nog minder belangstelling te blijven lezen.
(EK = Eigen Koker)

Kees Boos (5a).

„Heugenis van beter dagen scherpt den angel van het leed” (Potgieter)

Wanneer u op de spitsuren, of liever, op de spitsminuten door de gangen gaat, dan zal het u wellicht opvallen, dat het bouwwerk, waaraan u uw hart verpand hebt luide om uitbreiding schreeuwt, hierbij het schreeuwen overlatend aan de gebruikers.

Het heeft er inderdaad alle schijn van, dat dit juist is. Hieraan kan een nuttig en niet al te kwistig gebruik van de beschikbare ruimte heel veel tegemoet komen. De hoofdzaak is echter, dat men zich, bij het binnengaan en bij het doorlopen der gangen behoorlijk weet in acht te nemen voor zijn medeganger, of zich althans houdt aan de meest elementaire vormen van fatsoen.

Het schijnt de normaalste zaak te zijn, dat men zich als een middeleeuwse kuitenkrijger een weg baant door de menigte. Men sjouwt met de grootste lompheid tegen iedereen aan, en loopt omver wie men wil, alsof het hem kwalijk kan genomen worden dat hij daar toevallig staat. Men gaat als een heiden te keer, alsof er nooit in de katechismus gestaan heeft, dat men de naaste niet op de tenen mag trappen.

Dit mag u dan in de oren klinken als hogere wiskunde voor een ememesbewoner, of, erger, als dubbelboekhouden voor een gymnasiast, of, al te erg, als latijn voor een hogere burgerscholar, u dient u er toch op te bezinnen. Het is immers meer dan ten hemel schreiend, wanneer een puk een meneer, die toevallig nogal groot is uitgevallen met de brutaalste stem in het openbaar naroept: „Hé, lãnge!” U begrijpt, dat dit iedere aanwezigheid van beschaving loochent.

Dat het vooral de kleinen zijn, die zich te buiten gaan aan dergelijke aantijgingen is duidelijk. Zo aanhoorden wij eens de volgende verzameling ongemanierdheden. „Hé, moid, is je moeder joarugg?”, knauwde een bengel tot een meisje, terwijl zij voorbij liep, en van wier onderkleed een klein stukje van onder haar japon zichtbaar was. Hoewel het meisje uiteraard niets zei, ging het blaagje toch door, en riep nog: „Weerom vlãg je dën?”, hetgeen node nog hilariteit wekte onder zijn makkers ook.

Wanneer deze ventjes het voortbestaan van de school lief is, dan is het enige, dat zij te doen hebben hier verandering in te brengen, en grote mensen aan te spreken met U, en te groeten als juffrouw of meneer, zoals wij vroeger ook deden, en zoals het goed was!

Ko Burger VI

21 DECEMBER

Het eerste nummer van eekaa rolt van de persen. Een merkwaardig feit, dat ieder als een treurmare in de oren schijnt te klinken, behalve de dikhuiden. Uw dienaar heeft in alle stilte rechtstaans een schuldbelijdenis opgezegd voor het beeld van de Heilige Werenfridus, namens de gehele schoolgemeenschap. Ondanks de hevige ontroering waaraan hij ten prooi was, meende hij toch, dat zijn tranen hem nog wel beter te pas zouden komen.

De hele maand december leek trouwens niet om over in Eigen Koker te schrijven; verdeeldheid in het parlement met als gevolg het aftreden van een der leden. En daarbij nog het opstandig verlangen van de massa naar een kerstfuif. Ach, u kunt beter weer naar de volgende verlangingen, en met Thomas Mann zeggen: Denn liebenswürdig ist nur der Verlangende, nicht der Satte.

28 DECEMBER

Het grote kerst-volleybaltoernooi vond wederom op grootse wijze plaats. Helaas had men een onwillig varken in de snertpoten gestopt. Het organisatiecomité zat danig met de gebakken peren in het haar. Zie ook elders in dit blad.

10 JANUARI

Misschien hebt u het niet gemerkt, maar de drukkersgezellen vierden uitbundig hun jaarlijkse feest. Het was immers kopermaandag! Overal waar zij in naam van het gilde bijeen waren was het oude rijmpje te horen over hun nestor en uitvinder van de boekdrukkunst:

„Een man in Haarlems hout,
sneed in een beukestam
een vorm, die in de grond
als letter nederkwam.
en zij hadden allen lak aan de
heer Johann zum Gutenberg.

13 JANUARI

Eindelijk iemand die de schrijfdrift der massa in goede banen tracht te leiden. Mijnheer T. H. J. B. L. verkondigt op het bord van het lokaal tot nauwkeurige bestudering van het verleden: — Zouden de „dames” en „heren?” in den vervolg hun vandalistisch geschrijf op de tafeltjes achterwege willen laten? — Ondanks het schromelijk wangebruik der diverse leestekens een raak schot, dat echter niet iedereen begrepen schijnt te hebben. Zo troffen wij op een bank een meisje aan, dat wezenloos voor zich uit zat te staren.

CHRONYCKE

Ik vroeg wat er aan schortte, en nadat zij met haar ravenzwarte haar een traan had afgedroogd, was het enige dat ze kon uitbrengen: „Ich bin von Kopf bis Fuss auf kratzen eingestellt”, en zij was er kennelijk van overtuigd, dat haar krascomplex op bruuske wijze een fikse klap werd toegedeeld. Dit kan echter niet de bedoeling geweest zijn van mijnheer T. H. J. B. L., en ook zullen de tafeltjes hem niet zoveel hebben kunnen schelen. Het was echter een stille wenk van zijn kant waarvoor wij hem dankbaar zijn. Schrijf ergens op, bedoelde hij te zeggen, stort je hart in de copy-bus uit, of anders doe je het maar op een boomstam, en stuur je die op naar E.K.! Dank u wel, mijnheer van T. tot L.!

14 JANUARI

„Wie zag hem vliegen?”
„Mijnheer Tensen!”
Deze kreten hoorden wij vanuit de hal klinken. Hoewel wij ze niet onmiddellijk met gevogelte in verband brachten, ontdekten we tot ons vermaak en dolle pret, dat in de hal iedereen met de handen in de lucht greep naar een roodborstje. Dit was zijn onafwendbaar lot, nu het eenmaal tegen een openstaand raam getikt had.

15 JANUARI

Met een zeer intiem groepje werd muziekwedstrijd gevierd in de aula. Er waren als speciale attractie enkele fervente Beataanhangers, die op overwelldigende wijze getuigden van hun geloof.

16 JANUARI

Zeg ziet u dat meisje daar met die baret?
Dat meisje heeft Noman een hakje gezet.
Maar Noman, de slimme, die maalt er niet om,
Want als het om wanten gaat houdt hij zich dom,
En als het om kranten gaat lacht hij zich krom,
Maar gaat het om Cremer, dan is zijn woord klaar,
En zegt hij: „Is Jan daar?”
„O! no man is't maar”.

19 JANUARI

9 uur; Ieder neemt zich voor om op zijn minst twee vluchtelingen van een spoorkaartje te voorzien. Het zou zeker een succes geworden zijn, die snelrein-bliksemactie, ware het niet, dat er een obstakel op de rails lag. (Incertum quid est - vrij vertaald - kweniewätis).

Het is waar ook, ze kunnen best met de fiets, of als ze er geen hebben kunnen ze een sportieve vlucht ondernemen door te liften.

21 JANUARI

Een gladde baan.... en voor de wind.... Floep! daar ligt-ie!
Wij konden nergens, ook niet bij onze voorganger-annalenschrijvers, een optekening vinden van een gladdere kwakkeltijd dan die van deze dag, en dat uitgerkend bij de Sint-Werenfried schaatskampioenschappen. 't Is gewoon om te huilen, 't is werkelijk om moedeloos te worden, want ook de debating-club, die toch al nijver naar adem ligt te happen, was het slachtoffer van deze glissages. Maar wat moed, laten we uitzien naar het voorjaar. Ja! de lente.

25 JANUARI

De redactie ontving bezoek van een verschijning die alle lief-tallige meisjes van onze school op de stoelen zou hebben doen klauteren. Het was een Dipodomys phillipsi of wangzakspringmuis uit de familie der zakrat-ten.

Hij bekommerde zich over ons moeizaam werk, en zei, dat het goudschatwingoud ons maar in geringe mate toevloede, of, zoals hij het zelf Plautiaans uitdrukte, dat wij karig bedeed werden met Thesaurochrysonicochrysiden. Inderdaad, de toevloed van copy kan helaas nog niet somptueus genoemd worden. De muis, die de gave der profetie bezat, voorspelde ons wel een buitengemeen uitbundig en welovergoten carnavalsfeest.

Uw dienaar, Kwuis Klerq

Opening van een dialoog

In het programma van de retraites die door de Paters Redemptoristen in Bergen voor de eind-examenkandidaten worden gehouden is dit jaar voor het eerst een forumavond opgenomen. In dit forum tracht een aantal docenten vragen op allerlei gebied te beantwoorden.

Het idee van een forum werd in onze klas met gemengde gevoelens tegemoet gezien. Toch is na afloop gebleken dat deze avond in zekere zin van veel waarde is geweest, met name bleek dit nog eens uit het gesprek dat ondergetekenden enkele dagen later met elkaar hierover voerden en waaruit dit artikel is ontstaan. Voor ons, 5 M.M.S.-ers werd deze forumavond gehouden op woensdag 26 januari en achter de groene tafel namen plaats dhr. en mevr. Heideman, dhr. Liefing en dhr. Veecken.

Degenen die het begrip forum al te letterlijk hebben opgevat zullen zeker wat teleurgesteld zijn. Maar hoe moet men dan dit forum beschouwen, zeker niet als deskundigen die een pasklaar antwoord kunnen geven op onze vragen.

Maar het forum dat deze avond aan ons werd „voorgesteld” had ook de pretentie niet dit in de letterlijke zin van het woord te zijn.

Het succesvolle van deze avond lag meer in het feit dat hier, om in concilietermen te spreken (het concilie was een van de gespreks-punten) de „opening van een dialoog” tussen docent en leerling heeft plaatsgevonden. Uitgaande van de vraag hoe de leraar de leerling ziet, of hij b.v. het gevoel heeft tegenover een massa te staan, of tegenover individuen, en of zij naar een persoonlijk contact streven, bleek uit het gesprek dat de aanwezige docenten allemaal meer wilden dan de leerlingen klaar te stomen voor een examen. In dit streven voelden zij zich belemmerd door het Nederlandse schoolstelsel dat vrijwel geen mogelijkheden biedt van het lesprogramma af te wijken. Ook wij voelden dit, zoals eigenlijk al

uit de vraag blijkt, als een gemis. Hoewel wij bijzonder idealistisch over het onderlinge contact hebben gesproken wisten wij heel goed dat een ideaal vaak niet aansluit op de werkelijkheid. Maar toch hebben wij in de tweede helft van de avond bewezen gezien dat als beide partijen zich inzetten om tot een gesprek te komen, dat dit mogelijk is, al was het dan buiten de lessen en dat dit bovendien veel goed kan doen aan de onderlinge verhouding in de lessen. Nadat 't forum' zijn eigenlijke taak beëindigd had ontstonden er rondom de forumleden spontane gespreksgroepen die tot na middernacht zijn blijven doorpraten. Wij hopen dat zulke gesprekken meer zullen plaatsvinden en ook reeds in de lagere klassen want de ontdekking die wij op deze avond gedaan hebben is met het oog op ons eindexamen wel wat laat.

Het heeft verder geen zin om hier verder in te gaan op het gesprek, omdat de sfeer waarin dit heeft plaats gevonden moeilijk onder woorden te brengen is en het ook niet terzake doet wat er verder besproken is. Wel zouden wij ons willen aansluiten bij dhr. Heideman, die pleitte voor de herinstelling van de werkkampen, zoals die in het begin van onze schoolgeschiedenis verschillende malen zijn georganiseerd.

Omdat wij na deze ene avond al iets voelen van een verandering in het onderling contact in de les die wij zo graag wilden, geloven wij dat een hele week van samenzijn buiten school sfeer, zeker grotere resultaten zal boeken.

Op de dag dat dit artikel naar de drukkerij ging werd de datum bekend gemaakt van een avond waarop de gesprekken die op de forumavonden door tijdgebrek moesten worden afgebroken kunnen worden hervat.

Daarmee is eigenlijk het ideaal, dat wij in dit artikel hebben gesteld, al gedeeltelijk verwezenlijkt.

MACHTELD SCHNEIDERS
MARGO KALDENBACH
AGNES VENDEL

voor uw studietijd (en daarna)

Boeken - schrijfwaren - kantoormeubelen - machines

BOEK- EN KANTOOR-
BOEKHANDEL

H. STUMPEL HOORN N.V.

ONDERBOUW OPGELET

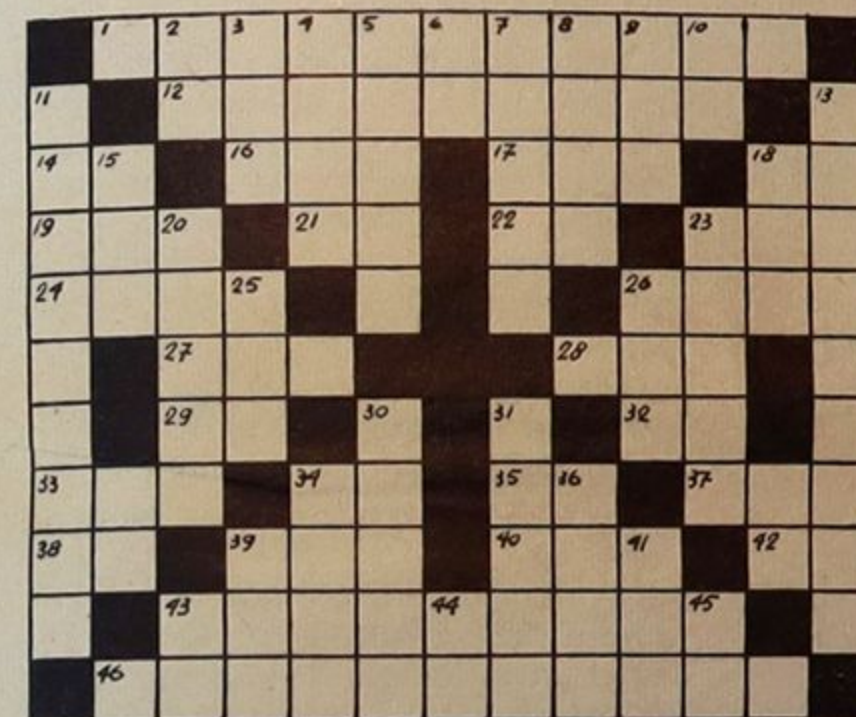
Op deze bladzijde wordt een aarzelend begin gemaakt met een uitsluitend door de onderbouw verzorgde rubriek. Alles wat jullie, onderbouwers, aan ideeën wilt spuien kun je op deze bladzijde kwijt. Deponeer je copy in de bus en jullie eigen redactie zorgt voor de rest.

Redactie O.B.

...ik
miss
sex...

De goede oplossingen van onderstaand kruiswoordraadsel geven kans op een PRIJS. Je hoeft slechts deze oplossing in de copybus te doen, duidelijk voorzien van naam en klas.

Kruiswoordraadsel

Horizontaal.

12. Gewelddadige ommekeer in de staatkundige of maatschappelijke toestand. 14. Vorm van 'zijn'. 16. Laag schoven op dorsvloer. 17. Meisjesnaam. 18. Voegwoord. 19. Eenieder. 21. Nederlandse Spoorwegen (afk.). 22. Familielid. 23. Smal en dun stuk hout. 24. Dagroefvogel. 26. Vervoegde vorm van 'zee' in het latijn. 27. Bovendien. 28. Raamscherm van metalen vlechtwerk. 29. Persoonlijk voornaamwoord. 32. Muzieknoet. 33. Daarna. 34. Langspeelplaat. 35. Rooms-Katholiek (afk.). 37. Natuurkunde (afk.). 38. Bevestiging. 39. Cafébuffet. 40. Soort papegaai. 42. Uitroep van pijn. 43. Mensen die hekelen. 46. Mensen die alles van de donkere kant bekijken.

Vertikaal.

2. Daar. 3. Blad papier. 4. Deel van een fornuis. 5. De gewassen op het veld. 6. Initialen van Richard Leeuwenhart. 7. Vorm van duimen. 8. Vulkaan. 9. Meisjesnaam. 10. Water in Friesland. 11. Manneke op het Spui. 13. Dwangbevel. 15. Groente. 18. Bloeiwijze. 20. Hansworst. 23. Plaats in N.-Holland. 25. Zoogdier. 26. Vorm van 'morren'. 30. Sierdek van een bed. 31. Vorm van 'graaien'. 34. Onverschillig. 36. Krachtig ondanks de ouderdom. 39. Vruchtje. 41. Artikel (afk.). 43. Uitroep. 44. Initialen van Larrie Miller. 45. Zich (lat.). Oplossing: zie volgende E.K.

SPORT

Wij betreuren het dat de schoolvlaggetjes en dassen niet gekocht en niet gedragen worden. Daarom is er voorgesteld dat er speldjes zouden komen. (Als tenminste alle onderbouwers dit willen; schrijf 't ons!) De bedoeling is dat de leerlingen die goed kunnen tekenen een ontwerp voor dit speldje maken, dat dus vanzelfsprekend gemaakt zal worden naar het mooiste ontwerp. De prijs van dit speldje zal zijn: f 0,50.

De ontwerpen kunnen worden ingeleverd bij Hans Bijman en Bernard Lieshout, met meneer v. d. Idsert als adviseur.

Peter Zomerdijk

N.B. Toen de school 240 leerlingen telde waren er 120 sportleden. Nu zijn er 600 leerlingen en het aantal „sportleden” loopt nog steeds terug. Wij vinden het zeer treurig dat ons dit is medegedeeld.

De redactie O.B.

TOP TIEN

Op de jongste vergadering van de redactie is o.a. besproken dat er een beatrubriek zou komen. De redactie rekent natuurlijk op ieders medewerking.

De bedoeling is dat er een Werenfried toptien wordt samengesteld door de geachte lezers, die een lijstje met hun tien favoriete grammofoonplaten in de kopybus moeten stoppen. Uit deze lijstjes wordt een toptien samengesteld die gepubliceerd zal worden in de eerstvolgende eigen koker.

De redactie O.B.

De weersverwachting

(Het weer in de komende maanden)

Maart: De temperatuur zal niet minder dan 3 graden hoger zijn dan de gemiddelde temperatuur en aan het eind van de maand zelfs stijgen tot 4 graden boven het gemiddelde. Deze warme dagen zullen afgewisseld worden door koudere dagen. De gemiddelde temperatuur in de maand maart is 5-7,2 graden.

April: In het begin zullen de temperaturen hoger zijn dan de gemiddelde temperaturen; hierna volgt geleidelijke afkoeling met de normale temperaturen van 8,3-11 graden.

De redactie O.B.

Aktie

EEN DAG EXTRA WERK

In deze tweede Eigen Koker van dit jaar nog even een nabeschouwing over de aktie die met jullie medewerking tot een goed resultaat heeft geleid.

Eigen Koker besloot het schooljaar 64/65 met de negatieve constatering van Peter Buur dat op onze school niets lukte. De aktie, bedoeld als proefballon, was geen antwoord op die cri de coeur; immers ze was al gaande voor het artikel verscheen. Het toeval maakte van deze proefballon toch een antwoord op zijn negativisme. Natuurlijk is zo'n aktie maar een klein facet van de vele mogelijkheden, maar het illustreerde toch minstens iets van de bereidheid bij velen van jullie, positief en konkreet te antwoorden op de vraag, waar jullie in deze kwestie wilden staan.

Als we dan kunnen terugzien op een fraai resultaat, past ons geen trots waar het immers gaat om een stuk Christelijke solidariteit. Wel mogen we, zo dacht ik, de constatering dat op deze school niets lukken kan ontdoen van z'n dodend negativisme door op deze proef te wijzen die spontaan uitliep op een tastbaar resultaat.

Het is nog altijd zo, dat wij minder verantwoording schuldig zijn over de nalatigheden van de ander dan over die van onszelf. En vanuit deze gedachte hoop ik jullie op dezelfde plaats terug te vinden.

Allen, vooral ook zij die mij geholpen hebben het werk rond te krijgen, hartelijk dank.

Th. J. B. LIEFTING

ENIGE CIJFERS

334 leerlingen gaven zich op
15 leerlingen vielen definitief af
319 leerlingen brachten bijeen
de som van f 2864,09

Het hoogste gemiddelde bereikte men in Oudendijk nl. f 16,—, Medemblik volgde met f 15,22, Avenhorn en omstreken met f 11,88, Westwoud de Weere, Wervershoof en Bovenkarspel zaten net rond f 10,—. Het gemiddelde voor alle leerlingen was f 9,—.

NASCHRIFT

„Waarom niet het aangename met het nuttige verenigen en zich moeite geven om het bestaan als „scholier op school” zo positief mogelijk een eigen karakter te geven?”

Mede uit deze zin concludeert dhr. Liefing mijn negativisme Uit de omstandigheid, dat hij c.s. zo veel waarde hecht aan een voortdurend en hoofdzakelijk in materiële steun tot uiting komend „stuk christelijke solidariteit”, zou men, naar mijn mening met meer recht, kunnen opmaken, dat hij zelf het negativisme in optima forma vertegenwoordigt.

PETER BUUR

DE BESTEMMING

Oostpriesterhulp	f 1250,—
Missionaris Nw. Guinea	„ 550,—
Priestersem. Portugal	„ 550,—
Missionaris India	„ 264,—
Sticht. Hulp Hongarije	„ 250,—

ENIGE

REACTIES

Pater Werenfried van Straaten:

„Ik heb dit geld onmiddellijk gebruikt om een zevental jonge idealisten achter het ijzeren gordijn, die zich ten koste van grote offers en ontberingen in het geheim voorbereiden op de priesterwijding, ieder een toelage van 50 dollar te verlenen....”.

Broeder Felix Bakker O.F.M. Nw. Guinea:

„De jongens die ik hier op de landbouwschool iets tracht bij te brengen, kan ik straks met gereedschap naar hun dorpen terugsturen. De kans is nu veel groter dat zij aan anderen leren wat ik ze hier heb voorgedaan”.

Pater Wilbert Smit O.F.M. India:

Voor hem schreef een confrater: „Hartelijk dank aan allen die mij in staat stelden dit bedrag over te maken naar pater Smit”.

Stichting Hulpactie voor Hongarije:

„De belangstelling voor dit werk neemt af omdat het alweer zoveel jaren terug is dat de Hongaarse opstand uitbrak. De opstand is neergeslagen, het leed veelal toegenomen. Dank voor deze hulp en wij hopen dat U Hongarije in de toekomst niet zult vergeten”.

Priesterseminarie Portugal:

„De voortzetting van ons werk wordt mede door U mogelijk gemaakt”.

....Ingesloten treft U aan de speldjes....

(alsnog verkrijgbaar bij de heer Liefing.)

Ook voor uw school kunt u goede gebruikte schoolboeken kopen

Wij berekenen voor deze boeken 66 pct. van de prijs bij uitgave en leveren ze u in goede staat en onder garantie

VAN DIJKS BOEKHUIS — OUDESTRAAT 26, KAMPEN